

Inspiratie in de boomgaard: vogels

Zelden zo een druilerige naargeestige dag als vandaag drieëntwintig november s' ochtends om negen uur. Vanuit het raam is geen enkel leven te bespeuren in de tuin, ik kan ze geen ongelijk geven, 't is hier heerlijk warm binnen, maar buiten zwiept de regen om het huis. De kippen zitten nog op stok, wat zouden ze er ook af moeten doen, leggen doen ze toch allang niet meer. De kippenvoerroofmussen zijn er vandaag ook niet, ze zouden het juist vandaag zo gemakkelijk kunnen hebben, zo zonder concurrentie. Een winterkoning wipt door de heg en in de verte hoor ik een merel, een eenzame kraai zwiert tussen de boomtoppen en blijft even zitten, zacht wiegend tot een windvlaag hem weg lijkt te blazen, maar met twee sierlijke slagen zweeft hij weer verder op de wind. Dit is zo'n dag waarop het je duidelijk wordt waarom dieren in winterslaap gaan. Zouden wij dat ook niet beter kunnen doen?

Er barst weer een hevige bui los en een hele poos is er niets dan regengekletter op het dak van mijn schuilhut. En de wind giert door de naden van het hokje. Twee zilvermeeuwen vliegen over, en van Koot en Bie hebben we vroeger al een oud-Zeeuws spreekwoord geleerd "de meeuwen vliegen laag; slecht weer op zee!". Nou zo geweldig is het hier anders ook niet. Ze strijken neer op een akker om vervolgens direct weer op te stijgen naar niemandweetwaar.

Een kraai peutert wat in een keutel van een ezel. De kerkklok slaat, verder lijkt alles stil te staan, behalve de wind die raast voort. Een schreeuwende merel in het bos en de kraai strijkt neer op een paal, zijn vleugels schikkend en een paar keer krassend zijn aanwezigheid bekendmakend. De volgende bui dient zich aan, of is het nog steeds dezelfde en was het slechts een korte pauze, het licht brengt een vreemde gele gloed over het land, licht zonder dat het licht wordt, maar de merel heeft het ook gemerkt en meldt dat op luidruchtige eigenwijze. Een kauwtje komt, nee twee, voor wat restjes voer in de dierenwei, de kraai moet op een onbewaakt ogenblik vertrokken zijn. Hij zal er zijn redenen voor hebben gehad om zo ongemerkt te vertrekken, maar hij is aan mij ook geen verantwoording schuldig uiteraard.

De bui is even over, ik hoor ganzen hoog in de lucht maar ik zie ze niet. Een troepje vogels, te ver om te zien wat het zijn. Ik hoef het ook niet te weten, ik geniet van hun dansende vlucht. Een ekster balanceert in een boomtop. Schaterend van het lachen lijkt het, 't is net als op de kermis. Er zijn weer twee kraaien, ze scharrelen in het rond, zo nu en dan bijna weggeblazen. Links en rechts merels die gegevens uitwisselen en dan weer regen, het was toch zo'n vijf minuten even redelijk aangenaam. De vogelgeluiden verstommen weer. Kraaien ploegen met krachtige slagen, zwieren dan weer met prachtige bogen door de lucht.

De kauwtjes haasten zich weer richting de kerktoren. Alleen nog het striemen van de regen en het zuchten van de wind. Bomen zwiepen heen en weer, wat rustplaats was is het nu niet meer. Ik hoor rijstvogels, allochtoon, de regenpijp voert water af en maakt minimoskeeën op het water voor heel even, Geert Wilders zou blij zijn, de vreemde vogels gekooid en de gebedsruimtes verdwijnen even snel als ze gekomen zijn.

De wind luwt iets, wordt vlagerig. Een herfstblad vliegt door de lucht en een fazant rent, geschrokken van mijn aanwezigheid, terug het struikgewas in. Ik zie de merel die ik al hoorde en nu ook de andere, ze wisselen van plaats en daarna weer gegevens uit. Een meeuw zweeft traag tegen de wind, de haan kraait gedempt, die komt zijn hok niet meer uit vandaag. Een verdwaalt of verwaast neefje, ofwel een mug dus, wordt rondgeblazen door de wind, hopeloos verloren natuurlijk, het zal niet lang duren of hij zal tegen de koude natte aarde geslagen worden. Meer meeuwen komen vanaf de zee hierheen gezweefd, zou het echt zulk slecht weer zijn daar? De merels schreeuwen weer naar elkaar, of zou het een paartje zijn dat, net als sommige mensenvrienden, niet met elkaar en niet zonder elkaar kunnen, het kan ook gewoon buurtnieuws zijn.

Ik hoor een vogeltje fluiten, het is niet onbekend, maar welke vogel erbij hoort weet ik dan weer niet. Ik troost me met de gedachte dat alles te weten ook niet gelukkig maakt. Een vogel die fluit dan weer wel. De bui is overgegaan in een gestage regen.

Het is dan wel lang niet de kortste dag maar licht wordt het vandaag niet meer geloof ik. Een kraai krast in de verte, de haan kraait nog een keer en een winterkoninkje wipt vrolijk door een els. De klok slaat en een eenzame houtduif vliegt met ferme slag over.

Het is droog en het opportunisme van de vogels vind ik verbazingwekkend of is het noodzakelijk?

Voor hun lijkt het geen troosteloze dag maar iedere keer weer een kans als het maar even droog is.

Die ze direct aangrijpen om weer voedsel te vinden of in contact met elkaar te komen.

De haan kraait nu aan één stuk door samen met de buurhaan, ze lijken de zon wakker te willen schudden, zonder succes overigens. Maar ook hier overheerst blijkbaar weer het opportunisme of is het dommigheid? En gaan ze tegen beter weten in gewoon door omdat ze eenmaal begonnen zijn.

Twee kleine vogels zwiepen door de lucht. Wolken jagen voorbij, langs elkaar en in elkaar overvloeiend tot dreigende gevaartes boven mij, die ieder moment hun onheil over mij uit kunnen storten, maar meestal jachtig voorbij razend om in de verte in elkaar over te vloeien in één groot grijs geheel.

Zes kraaien zijn inmiddels, ruziënd om de laatste voerresten, met elkaar in de dierenweide, om vervolgens op een alarmkreet als een man, of vogel in dit geval, op te vliegen en te verdwijnen. En met hun vlucht ook een merel in paniek de tuin uit, slechts stilte achterlatend.

Roel Huistra, Zeerijp